

ЄВАНГЕЛІЯ ВІД СЬВ. ЙОАНА.

¹ У почині було Слово, й Слово було в Бога, й Бог було Слово.

² Воно було в почині у Бога.

³ Все Ним стало ся; і без Него не стало ся ніщо, що стало ся.

⁴ У Йому життє було: й життє було сьвітлом людям.

⁵ І сьвітло у темряві сьвітить, і темрява Його не обняла.

⁶ Був чоловік посланий від Бога, ймя йому Йоан.

⁷ Сей прийшов на сьвідкуваннє, щоб сьвідкувати про сьвітло, щоб усі вірували через него.

⁸ Не був він сьвітло, а щоб сьвідкувати про сьвітло.

⁹ Було сьвітло правдиве, що просьвічує кожного чоловіка, що приходить на сьвіт.

¹⁰ На сьвітї був, і сьвіт Ним настав, і сьвіт Його не пізнав.

¹¹ У своє прийшов, і свої не прийняли Його.

¹² Которі ж прийняли Його, дав їм власть дїтьми Божими стати ся, що вірують в імя Його:

¹³ що не від крові, ні від хотіння тілесного, ні від хотіння мужеського, а від Бога родили ся.

¹⁴ І Слово тілом стало ся, і пробувало між нами (й бачили ми славу Його, славу, яко Єдинородного від Отця), повне благодати і правди.

¹⁵ Йоан сьвідкує про Него, й покликував, глаголючи: Се той, про кого казав я: За мною грядущий поперед мене був; бо перш мене був.

¹⁶ І з повноти Його ми всі прийняли й благодать за благодать.

17 Бо закон через Мойсея даний був; благодать і правда через Ісуса Христа стала ся.

18 Бога ніхто не бачив ніколи; єдинородний Син, що в лоні Отця, той вияснив.

19 І се свідчення Йоанове, як післали Жиди з Єрусалиму священників та левитів, щоб спитали Його: Хто ти еси?

20 І визнав, і не відпер ся; а визнав: Що я не Христос.

21 І питали його: Що ж? Ілия еси ти? І рече: Ні. Пророк еси ти? І відказав: Ні.

22 Кажали ж йому: Хто ж еси? щоб нам одповідь дати тим, що післали нас. Що кажеш про себе?

23 Рече: Я голос покликуючого в пустині: Випростаєте дорогу Господню, як глаголав Ісаїя пророк.

24 А послані були з Фарисеїв.

25 І питали вони його, й казали йому: Чого ж хрестиш, коли ти не Христос, ні Ілия, ні пророк.

26 Відказав їм Йоан, глаголючи: Я хрещу вас водою; серед вас же стоїть, котрого ви не знаєте:

27 се за мною Грядущий, що поперед мене був; котрому я недостоєн розв'язати ременя обува Його.

28 Се в Витаварі стало ся, за Йорданом, де Йоан хрестив.

29 Назавтра бачить Йоан, що Ісус йде до него, й рече: Ось Агнець Божий, що бере на себе гріхи світа.

30 Се Той, про кого я казав: За мною гряде муж, що поперед мене був, бо перше мене був.

31 І я не знав Його, та, щоб явив ся Ізраїлеві, для того прийшов я, хрестячи водою.

32 І свідкував Йоан, глаголючи: Що бачив я Духа, злинувшого як голуб з неба, і став він над Ним.

33 І я не знав Його; та пославший мене хрестити

водою, той мені глаголав: На кого побачиш, що Дух злине та стане над Ним, се той, що хрестить Духом СЬВЯТИМ.

³⁴ І бачив я, і свідкував, що се Син Божий.

³⁵ Назавтра знов стояв Йоан і два з учеників його;

³⁶ і, споглянувши на Ісуса йдучого, рече: ось Агнець Божий.

³⁷ І чули його два ученики глаголючого, й пішли слідом за Ісусом.

³⁸ І обернувшись Ісус та побачивши їх слідом ідучих, рече їм: **Чого шукаєте?** Вони ж сказали Йому: Рави (що єсть перекладом: Учителю), де пробуваєш?

³⁹ Рече їм: **Ідїть і подивіть ся.** Пішли вони, та й бачили, де пробуває, і перебули в Него день той; було ж коло десятої години.

⁴⁰ Один з двох, що чули від Йоана та й пішли слідом за ним, був Андрей, брат Симона Петра.

⁴¹ Він знаходить первий брата свого Симона, й каже йому: Знайшли ми Месию (що єсть перекладом: Христос).

⁴² І привів його до Ісуса. Поглянувши ж на него Ісус, рече: **Ти єси Симон, син Йони; ти назвеш ся Кифа** (що єсть перекладом: Петр).

⁴³ Назавтра хотїв Ісус вийти в Галилею, і знаходить Филипа, й рече йому: **Йди слідом за мною.**

⁴⁴ Був же Филип із Витсаїди, з города Андреєвого та Петрового.

⁴⁵ Знаходить Филип Натанаїла, й каже йому: Про кого писав Мойсей у законї й пророки, знайшли ми, Ісуса, сина Йосифового, що з Назарету.

⁴⁶ І каже Натанаїл до него: З Назарету хиба може що добре бути? Каже йому Филип: Іди та й подивись!

47 Побачив Ісус Натанаїла, йдучого до Него, й рече про него: **Ось справді Ізраїлитянин, що в йому підступу нема.**

48 Каже Йому Натанаїл: Звідкіля мене знаєш? Озвавсь Ісус і рече йому: **Перш ніж Филип покликав тебе, як був еси під смоківницею, бачив я тебе.**

49 Озвавсь Натанаїл і каже Йому: Рави, Ти еси Син Божий, Ти еси цар Ізраїлів.

50 Озвавсь Ісус і рече йому: **Що сказав тобі: Я бачив тебе під смоківницею, то й віруєш? Більше сього бачити меш.**

51 І рече йому: **Истино, истино глаголю вам: Від нині бачити мете небо відкрите, а ангелів Божих, що сходять угору і вниз на Сина чоловічого.**

2

1 А третього дня було весілле в Кані Галилейській; і була мати Ісусова там;

2 запрошено ж і Ісуса, й учеників Його на весілле.

3 І, як не ставало вина, каже мати Ісусова до Него: **Вина не мають.**

4 Рече їй Ісус: **Що мені й тобі, жено? ще не прийшла година моя.**

5 Каже Його мати слугам: **Що вам скаже, робіть.**

6 Стояло ж там шість кам'яних водників про очищення Жидівське, що містили відер по два або по три.

7 Рече їм Ісус: **Поналивайте водники водою.** І поналивали їх аж по верх.

8 І рече їм: **Черпайте тепер, та й несіть до старости.** І понесли.

9 Як же покоштував староста води, що сталась вином (а не знав, звідкіля, слуги ж знали, що черпали воду), кличе жениха староста,

10 і каже йому: Кожен чоловік перш добре вино ставить, а як підопють, тоді гірше; ти ж додержав добре вино аж досі.

11 Сей почин ознак зробив Ісус у Кані Галилейській, і показав славу свою; і вірували в Него ученики Його.

12 Після сього пійшов у Капернаум, Він і мати Його, й брати Його, й ученики Його; і там пробували небагато днів.

13 А була близько пасха у Жидів, і пійшов у Єрусалим Ісус,

14 і знайшов у церкві продаючих воли, й вівці, і голуби, й міняльників сидячих.

15 І, зробивши джгута* з мотузків, повиганяв усіх із церкви, й вівці й воли, а міняльникам порозсипав гроші, і столи поперевертав;

16 а тим, що голуби продавали, рече: **Візьміть се звідсіля; не робіть дому Отця мого домом торговим.**

17 Згадали ж ученики Його, що написано: Ревність дому твого з'їла мене.

18 Озвались тоді Жиди, й казали Йому: Що за знак покажеш нам, що се робиш?

19 Озавсь Ісус і рече їм: **Зруйнують сю церкву, й я за три дні підніму вам її.**

20 Казали тоді Жиди: Сорок і шість років будовано церкву сю, а Ти в три дні піднімеш її?

21 Він же глаголав про церкву тіла свого.

22 Як же встав з мертвих, згадали ученики Його, що Він се глаголав їм; і вірували писанню і слову, що глаголав Ісус.

23 Як же був у Єрусалимі у пасху на сьвята, многі увірували в ім'я Його, побачивши чудеса Його, що

* **2:15** Скрутля, плетінку.

робив.

²⁴ Сам же Ісус не зв'яв ся їм, тим що знав усіх:

²⁵ бо не треба було Йому, щоб хто свідкував про чоловіка, бо Він знав, що було в чоловіку.

3

¹ Був же чоловік з Фарисеїв, Никодим імя йому, князь Жидівський.

² Сей прийшов до Ісуса в ночі, і каже Йому: Рави, знаємо, що від Бога прийшов еси учителем; ніхто бо таких ознак не може робити, як Ти робиш, коли не буде Бог з ним.

³ Озвавсь Ісус і рече йому: **Істино, істино глаголю тобі: Коли хто не народить ся звиш, не може видіти царства Божого.**

⁴ Каже до Него Никодим: Як же може чоловік народитись, старим бувши? хиба може в утробу матери своєї знов увійти, і родитись?

⁵ Озвавсь Ісус: **Істино, істино глаголю тобі: Коли хто не родить ся од води й Духа, не може ввійти в царство Боже.**

⁶ Роджене від тіла — тіло, а роджене від Духа — дух.

⁷ Не дивуй ся, що глаголав тобі: Мусите ви народити ся звиш.

⁸ **Дух, де хоче, дише, й голос його чуєш, та не знаєш, звідкіля виходить, і куди йде; так усякий народжений од Духа.**

⁹ Озвавсь Никодим і каже Йому: Як може се статись:

¹⁰ Відказав Ісус і рече йому: **Ти еси учитель Ізраїлів, і сього не знаєш?**

¹¹ **Істино, істино глаголю тобі: Що те, що знаємо, говоримо, й що бачили, свідкуємо; а свідкування нашого не приймаєте.**

12 Коли про земне глаголав вам, і не віруєте, — як же, коли скажу вам про небесне, увіруєте?

13 І ніхто не зійшов на небо, тільки хто з неба зійшов, Син чоловічий, що на небі.

14 І, як Мойсей підняв угору гадюку в пустині, так мусить бути піднятий і Син чоловічий,

15 щоб кожний віруючий в Него не погиб, а мав життє вічне.

16 Так бо полюбив Бог сьвіт, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожен, віруючий в Него, не погиб, а мав життє вічне.

17 Бо не післав Бог Сина свого на сьвіт, щоб осудив сьвіт, а щоб спас ся Ним сьвіт.

18 Хто вірує в Него, не осудить ся; хто ж не вірує, уже осужений; бо не вірував у ймя єдинородного Сина Божого.

19 Сей же єсть суд, що сьвітло прийшло на сьвіт, а полюбили люде темряву більше ніж сьвітло; були бо лихі їх учинки.

20 Кожен бо, хто чинить лихе, ненавидить сьвітло, й не йде до сьвітла, щоб не зганено вчинків його.

21 Хто ж робить правду, йде до сьвітла, щоб виявились його вчинки, бо в Бозі роблені.

22 Після сього пійшов Ісус і ученики Його в Юдейську землю; і там пробував з ними, й хрестив.

23 Хрестив же й Йоан у Єноні поблизу Салима, бо води було там багато; й приходили, й хрестились.

24 Ще бо не вкинуто в темницю Йоана.

25 Постало ж змаганне в учеників Йоанових з Жидами про очищенне.

26 І прийшли вони до Йоана, й казали йому: Рави, той що був з тобою за Йорданом, котрому сьвідкував еси, ось сей хрестить і всі йдуть до Него.

27 Озвавсь Йоан і рече: Не може чоловік прийняти нічого, коли не буде дано йому з неба.

28 Самі ви мені свідкуєте, що я казав: Я не Христос, а що я посланий перед Ним.

29 Хто має заручену, той жених; а друг жениха, стоячи й слухаючи його, радощами радується голосу жениха; ся оце радість моя сповнилась.

30 Той мусить рости, я ж маліти.

31 Хто звиш гряде, той над усіма; хто від землі, той від землі, і від землі говорить; хто з неба гряде, той над усіма.

32 І що бачив і чув, про те й свідкує; і свідкування Його ніхто не приймає.

33 Хто прийняв свідкування Його, той ствердив, що Бог правдивий.

34 Кого бо післав Бог, той слова Божі говорить; бо не мірою дає Бог Духа.

35 Отець любить Сина, і все дав у руки Йому.

36 Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто не вірує синові, не бачити ме життя, а гнів Божий пробуває на йому.

4

1 Як же взнав Господь, що прочули Фарисеї, що Ісус більш учеників єднає і хрестить, ніж Йоан,

2 (хоч Ісус сам не хрестив, а ученики Його;)

3 то покинув Юдею, та й пійшов знов у Галилею.

4 Треба ж було Йому проходити через Самарию.

5 Приходить оце в город Самарянський, названий Сихар, поблизу хутора, що дав Яков Йосифу, синові своєму.

⁶ Була ж там криниця Якова. Оце ж Ісус, утомившись у дорозі, сидів так на криниці; було ж коло шостої години.

⁷ Приходить жінка з Самарії начерпати води. Рече їй Ісус: **Дай мені пити.**

⁸ Ученики бо Його пішли в город, щоб купити їжі.

⁹ Каже ж Йому жінка Самарянка: Як се Ти, Жидовин будши, пити просиш від мене, жінки Самарянки? Бо Жиди не сходять ся з Самарянами.

¹⁰ Озвавсь Ісус і рече їй: **Коли б знала дар Божий і хто се говорить тобі: Дай мені пити, ти просила б Його, й дав би тобі води живої.**

¹¹ Каже Йому жінка: Добродію, і черпака не маєш, і колодязь глибокий; звідкіля ж маєш воду живу?

¹² Хиба Ти більший еси отця нашого Якова, що дав нам сей колодязь? і він сам з него пив, і сини його, й скот його.

¹³ Озвавсь Ісус і рече їй: **Всякий, хто пє воду сю забажає знов;**

¹⁴ **хто ж напєть ся води, що я дам йому, не забажає до віку; а вода, що дам йому, буде в йому жерелом води, що тече в життє вічне.**

¹⁵ Каже до Него жінка: Добродію, дай мені сієї води, щоб не жаждувала, ані ходила сюди черпати.

¹⁶ Рече їй Ісус: **Іди поклич чоловіка твого, та й прихोдь сюди.**

¹⁷ Озвалась жінка і каже: Не маю чоловіка. Рече їй Ісус: **Добре сказала еси, що чоловіка не маєш;**

¹⁸ **пять бо чоловіків мала, та й тепер которого маєш, не чоловік тобі; у сьому правду сказала еси.**

¹⁹ Каже Йому жінка: Добродію, бачу, що пророк еси Ти.

²⁰ Батьки наші на сій горі поклонялись; а ви кажете, що в Єрусалимі місце, де треба поклоняти ся.

21 Рече їй Ісус: Жінко, вір мені, що прийде час, коли ні на горі сій, ані в Єрусалимі поклоняти метесь ви Отцеві.

22 Ви кланяєтесь, а чому — не знаєте; ми кланяємось, і чому — знаємо, бо спасенне від Жидів.

23 Та прийде час, і вже єсть, що правдиві поклонники поклоняють ся Отцеві духом і правдою; Отець бо таких шукає поклоняючих ся Йому.

24 Дух — Бог, і хто поклоняєть ся Йому, духом і правдою мусить поклонятись.

25 Каже Йому жінка: Знаю, що Месия прийде (званий Христос). Як прийде Він, звістить нам усе.

26 Рече їй Ісус: **Се я, що глаголю тобі.**

27 І прийшли на се ученики Його, й дивувались, що Він із жінкою розмовляв; та ніхто не сказав: Чого тобі треба? або: Про що розмовляєш із нею?

28 Покинула тоді відро своє жінка, й пійшла в город, і каже людям:

29 Ійдіть подивіть ся на чоловіка, котрий сказав мені все, що я зробила; чи се не Христос?

30 Вийшли ж з города, й прийшли до Него.

31 Тим часом просили Його ученики: Рави, їж.

32 Він же рече їм: **Я маю їжу їсти, котрої ви не знаєте.**

33 Кажали ж ученики один до одного: Хиба хто приніс Йому їсти?

34 Рече їм Ісус: **Моя їжа, щоб чинити волю Пославшего мене, й скінчити Його діло.**

35 Хиба ви не кажете: Що ще чотирі місяці, та й жнива прийдуть? Ось глаголю вам: Здійміть очі ваші, та погляньте на ниви, що вже пополовіли на жнива.

36 І приймає жнець плату, й збирає овощ у житте вічне, щоб і хто сіє радував ся, і хто жне.

37 **Бо у цьому слово правдиве: що инший, хто сіє, а инший, хто жне.**

38 **Я післав вас жати, коло чого ви не працювали; инші люде працювали, а ви на працю їх увійшли.**

39 З города ж того багато увірувало в Него Самарян через слово жінки, свідкуючої: Що сказав мені все, що зробила.

40 Як же прийшли до Него Самаряне, просили Його зістатись у них; і зіставсь там два дні.

41 І багато більше увірувало за слово Його.

42 А тій жінці казали: Що вже не задля твого оповідання віруємо; самі бо чули, й знаємо, що се справді Спас світу Христос.

43 Через два ж дні вийшов звідтіля та прийшов у Галилею.

44 Сам бо Ісус свідкував, що пророк у своїй отчині чести не має.

45 Як же прийшов у Галилею, прийняли Його Галилейці, бачивши все, що зробив у Єрусалимі на свята: бо й вони ходили на свята.

46 Прийшов же Ісус ізнов у Кану Галилейську, де зробив воду вином. І був один царський, котрого син нездужав у Капернаумі.

47 Сей, почувши, що Ісус прибув із Юдеї в Галилею, прийшов до Него, й благав Його, щоб пійшов та оздоровив сина його, бо мав умерти.

48 Рече ж Ісус до него: **Коли ознак та див не побачите, не увіруєте.**

49 Каже до Него царський: Господи, йди перш, ніж умре дитина моя.

50 Рече йому Ісус: **Іди, син твій живий.** І увірував чоловік слову, що промовив йому Ісус, і пійшов.

51 Вже ж він ішов, зустріли його слуги його й звістили, кажучи: Що хлопчик твій живий.

⁵² Спитав же в них про годину, коли полегшало йому. І кажуть йому: Що вчора семої години покинула його горячка.

⁵³ Зрозумів же батько, що тієї самої години, котрої сказав йому Ісус: **Що син твій живий**; і увірував сам і весь дім його.

⁵⁴ Се знов другу ознаку зробив Ісус, прийшовши з Юдеї в Галилею.

5

¹ Після сього було сьвято Жидівське; і прийшов Ісус у Єрусалим.

² У Єрусалимі ж коло Овечих воріт є купіль, що зветь ся по єврейськи Ветезда, з п'ятьма ходниками.

³ В них лежало велике множество недужих, сліпих, кривих, сухих, що дожидали движення води.

⁴ Ангел бо певного часу спускавсь у купіль і збивав воду: хто ж первий улазив після збивання води, одужував, якою б ні мучив ся болестю.

⁵ Був же там один чоловік, що трийцять і вісім років був у недузі.

⁶ Сього побачивши Ісус лежачого, й відаючи, що довгий уже час нездужає, рече йому: **Хочеш одужати?**

⁷ Відповів йому недужий: Господи, чоловіка не маю, щоб, як зібеть ся вода, вкинув мене в купіль; як же прийду я, инший поперед мене влазить.

⁸ Рече йому Ісус: **Устань, візьми постіль твою, та й ходи!**

⁹ І зараз одужав чоловік, і взяв постіль свою, та й ходив; була ж субота того дня.

¹⁰ І казали Жиди сціленому: Субота; не годить ся тобі брати постелі.

11 Відказав їм: Хто оздоровив мене, той мені сказав: **Візьми постіль твою, та й ходи.**

12 Питали ж його: Що то за чоловік, що сказав тобі: **Візьми постіль твою, та й ходи?**

13 Той же, що одужав, не знав, хто Він; бо Ісус відійшов геть, як народ був на місці тому.

14 Опісля знаходить його Ісус у церкві, і рече йому: **Оце одужав еси; не гріши більш, щоб гіршого тобі не стало ся.**

15 Пійшов чоловік, та й сповістив Жидів, що се Ісус, що оздоровив його.

16 За се гонили Ісуса Жиди й шукали Його вбити, що се зробив у суботу.

17 Ісус же відказав їм: **Отець мій і досі робить і я роблю.**

18 За се ж ще більш шукали Його Жиди вбити, що не то ламле суботу, а ще й Отцем своїм зве Бога, рівним себе ставлячи Богу.

19 Озвав ся ж Ісус і рече їм: **Істино, істино глаголю вам: Не може Син нічого робити від себе, коли не бачить, що Отець те робить: що бо Той робить, те й Син так само робить.**

20 Отець бо любить Сина, і все показує Йому, що сам робить; і більші сих покаже Йому діла, щоб ви дивувались.

21 Бо, як Отець воскрешає мертвих і оживлює, так і Син, кого хоче, оживлює.

22 Бо Отець і не судить нікого, а суд увесь дав Синові,

23 щоб усі шанували Сина, як шанують Отця. Хто не шанує Сина, не шанує Отця, що післав Його.

24 Істино, істино глаголю вам: Що, хто слухає слово моє і вірує Пославшому мене, має життє вічне, і на суд не прийде, а перейде від смерти в життє.

25 Істино, істино глаголю вам: Що прийде час, і нині єсть, що мертві почують голос Сина Божого, й почувши оживуть.

26 Бо, як Отець має життє в собі, так дав і Синові життє мати в собі,

27 і власть дав Йому і суд чинити; бо Він Син чоловічий.

28 Не дивуйтесь сьому, бо прийде час, що в гробах почують голос Його,

29 і повиходять: которі добро робили, в воскресеннє життя, а которі зло робили, в воскресеннє суду.

30 Не можу я робити від себе нічого: як чую, суджу; і суд мій праведний; бо не шукаю волі моєї, а волі пославшого мене Отця.

31 Коли я сьвідкую про себе, сьвідченнє моє не правдиве.

32 Інший єсть, хто сьвідкує про мене; і я знаю, що правдиве сьвідченнє, котре про мене сьвідкує.

33 Ви послали до Йоана, й сьвідкував правді.

34 Я же не від чоловіка сьвідченнє приймаю, а глаголю се, щоб ви спаслись.

35 Той був сьвітильник горючий і сьвітючий; ви ж хотіли повеселитись на часину сьвітлом його.

36 Я ж маю сьвідченнє більше Йоанового: діла бо, що дав мені Отець, щоб їх скінчити, ті діла, що я роблю, сьвідкують про мене, що Отець мене післав.

37 І пославший мене Отець сам сьвідкував про мене. Анї голосу Його не чули ви ніколи, анї виду Його не бачили;

38 і слова Його не маєте пробуваючого в вас; бо кого післав Він, тому ви не віруєте.

39 Прослідіть писання; бо ви думаєте в них життє вічне мати; й ті сьвідкують про мене.

40 Та не хочете прийти до мене, щоб житте мати.

41 Чести від людей не приймаю.

42 Та я спізнав вас, що любови Божої не маєте в собі.

43 Я прийшов в імя Отця мого, і не приймаєте мене. Коли инший прийде в імя своє, того приймете.

44 Як ви можете вірувати, славу один од одного приймаючи, а слави, що від одного Бога, не шукаєте?

45 Не думайте, що я обвинувачу вас перед Отцем: є хто винуватить вас: Мойсей, що на него вповаєте.

46 Коли б ви вірували Мойсейові, вірували б мені; бо про мене той писав.

47 Коли ж його писанням не віруете, як моїм словам вірувати мете?

6

1 Після сього пійшов Ісус на той бік моря Галилейського, Тивериядського.

2 І йшло за Ним багато народу, бо бачили Його ознаки, що робив над недужими.

3 Зійшов же на гору Ісус, і сидів там з учениками своїми.

4 Була ж близько пасха, сьвято Жидівське.

5 Знявши ж Ісус очі і побачивши, що багато народу йде до Него, рече до Филипа: **Звідкіля купимо хліба, щоб вони попоїли?**

6 Се ж сказав, вивідуючи його, бо сам знав, що має робити.

7 Відказав Йому Филип: За двісті денаріїв хліба не стане їм, щоб кожному з них хоч трохи досталось.

8 Каже Йому один з учеників Його, Андрей, брат Симона Петра:

9 Є тут хлопець один, що має п'ять хлібів ячних* та дві рибки; тільки що сього на стільки?

10 Рече ж Ісус: **Заставте людей сідати.** Була ж трава велика на тому місці. Посідали ж чоловіки, числом тисяч з п'ять.

11 Прийнявши ж хліби Ісус, і оддавши хвалу, подав ученикам, ученики ж сидячим; так само й риби, скільки хотіли.

12 Як же наситились, рече ученикам своїм:

Позбирайте останки окрушин, щоб не пропало ніщо.

13 Зібрали ж і наповнили дванадцять кошів окрушин із п'яти хлібів ячних, що зосталось у тих, що їли.

14 Люде ж, бачивши, яку ознаку зробив Ісус, сказали, що се справді пророк, грядущий на сьвіт.

15 Як же постеріг Ісус, що хочуть прийти та схопити Його, щоб зробити Його царем, то пійшов ізнов на гору сам один.

16 Як же настав вечір, пійшли ученики Його над море,

17 і, ввійшовши в човен, плили на той бік моря у Капернаум. І вже стемніло, й не приходив до них Ісус.

18 А море, од великого вітру, що бурхав, піднялось.

19 Одпливши ж гоней на двацять і п'ять або трицять, бачять, що Ісус ходить по морю, і до човна наближуєть ся, і полякались.

20 Він же рече їм: **Се я; не лякайтесь.**

21 Тоді радо прийняли Його в човен, і зараз човен опинивсь коло землі, куди вони прямували.

22 Назавтра народ, стоячий по тім боці моря, побачивши, що иншого човна не було там, тільки один той, у котрий ввійшли ученики Його, й що не

* 6:9 Ячмінних.

ввійшов з учениками своїми Ісус у човен, а що самі ученики Його відчалили,

²³ інші ж човни поприходили з Тиверияди поблизу місця, де їли хліб, як хвалу оддав Господь;

²⁴ побачивши ж оце люде, що Ісуса там нема, ані учеників Його, ввійшли і вони в човни, та й прибули в Капернаум, шукаючи Ісуса.

²⁵ І, знайшовши Його на тім боці моря, сказали Йому: Рави, коли прибув єси сюда?

²⁶ Відказав їм Ісус і рече: **Істино, істино глаголю вам: Шукаєте мене не тому, що бачили ознаки, а що їли хліб, та й наситились.**

²⁷ **Трудіть ся не для їжи погибаючої, а для їжи, що зостаєть ся в вічне житте, котру Син чоловічий вам дасть; Сього бо Отець ствердив, Бог.**

²⁸ Казали ж до Него: Що нам робити, щоб чинити діла Божі?

²⁹ Відказав Ісус і рече їм: **Се єсть діло Боже, щоб вірувати в Того, кого післав Він.**

³⁰ Казали ж Йому: Що ж робиш Ти за ознаку, щоб виділи ми, та й вірували Тобі? що чиниш?

³¹ Батьки наші манну їли в пустині, як писано: Хліб з неба дав їм їсти.

³² Рече ж їм Ісус: **Істино, істино глаголю вам: Не Мойсей дав вам хліб з неба, а Отець мій дає вам хліб з неба правдивий.**

³³ **Бо хліб Божий той, що сходить з неба, й житте дає світові.**

³⁴ Казали ж до Него: Господи, всякого часу давай нам хліб сей.

³⁵ Рече ж їм Ісус: **Я хліб життя, хто приходить до мене, не голодувати ме, і хто вірує в мене, не жаждувати ме ніколи.**

36 Тільки глаголю вам, що й виділи мене, та й не віруєте.

37 Усе, що дає мені Отець, до мене прийде; а хто приходиться до мене, не вижену геть.

38 Бо зійшов я з неба, не щоб чинити волю мою, а волю Пославшого мене.

39 Се ж воля пославшого мене Отця, щоб з усього, що дав мені, не погубив я нічого, а воскресив його останнього дня.

40 Се ж воля пославшого мене, щоб кожен, хто видить Сина й вірує в Него, мав життє вічне, і я воскресу його останнього дня.

41 Миркали† тоді Жиди про Него, що сказав: Я хліб, що зійшов з небес;

42 і казали: Хиба се не Ісус, син Йосифів, котрого знаємо ми батька й матір? Як же Він каже: Що з неба зійшов я?

43 Озвав ся ж Ісус і рече їм: Не миркайте між собою.

44 Ніхто не може прийти до мене, коли Отець, пославший мене, не притягне його, й я воскресу його останнього дня.

45 Написано в пророків: І будуть усі навчені від Бога. Тим кожен, хто чув од Отця і навчивсь, приходиться до мене.

46 Не то, щоб Отця хто видів, тільки Той, хто від Бога, Той видів Отця.

47 Істино, істино глаголю вам: Хто вірує в мене, має життє вічне.

48 Я хліб життє.

49 Батьки ваші їли манну в пустині, та й повмирали.

50 Се хліб, що з неба сходить, щоб, хто їсть Його, не вмер.

† 6:41 Відказували.

51 Я хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, жити ме по вік; а хліб, що я дам, се тіло мое, що я дам за життє сьвіту.

52 Змагались тоді між собою, говорячи: Як може Він дати нам тіло їсти?

53 Рече ж їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Як не їсте тіла Сина чоловічого й не пете Його крові, не маєте життє в собі.

54 Хто їсть тіло мое і пє мою кров, має життє вічне, і я воскресу Його останнього дня.

55 Тіло мое справді єсть їжа, а кров моя справді єсть напиток.

56 Хто їсть тіло мое і пє кров мою, в мені пробуває, а я в йому.

57 Як післав мене живий Отець, і я живу Отцем, так і хто їсть мене, й той жити ме мною.

58 Се хліб, що з неба зійшов. Не як батьки ваші їли манну та й повмирали; хто їсть сей хліб, жити ме по вік.

59 Се Він глаголав у школі, навчаючи в Капернаумі.

60 Многі ж слухавши з учеників Його казали: Жорстоке се слово; хто може Його слухати?

61 Знаючи ж Ісус сам у собі, що миркають про Него ученики Його, рече їм: Се вас блазнить?

62 Що ж, коли побачите Сина чоловічого, як входить туди, де перше був?

63 Се дух, що оживлює; тіло не годить ся ні на що. Слова, що я глаголю вам, се дух і життє.

64 Тільки ж є такі між вами, що не вірують. Знав бо з почину Ісус, котрі не вірують, і хто зрадить Його.

65 І рече: Тим глаголав вам, що ніхто не може прийти до мене, коли не буде дано йому від Отця мого.

66 Після сього багато з учеників Його пійшли

назад, і вже більш з Ним не ходили.

⁶⁷ Рече ж Ісус дванайцятьом: **Чи й ви хочете йти?**

⁶⁸ Відказав тоді Йому Симон Петр: Господи, до кого йти нам? у Тебе слова життя вічного,

⁶⁹ і ми увірували й знали, що Ти єси Христос, Син Бога живого.

⁷⁰ Відказав їм Ісус: **Хиба не я вас дванайцятьох вибрав? а один з вас диявол.**

⁷¹ Говорив же про Юду Симонового Іскаріота: сей бо мав Його зрадити, один з дванайцяти.

7

¹ І ходив Ісус після сього по Галилеї; не хотів бо по Юдеї ходити, що шукали Його Жиди вбити.

² Було ж близько Жидівське сьвято кучок.

³ Казали ж до Него брати Його: Зійди звідсіля, та й іди в Юдею, щоб і ученики Твої виділи діла Твої, що робиш.

⁴ Ніхто бо тайно нічого не робить, шукаючи сам знаним бути. Коли таке робиш, то покажи себе сьвітові.

⁵ Бо й брати Його не вірували в Него.

⁶ Рече тоді їм Ісус: **Пора моя ще не прийшла; ваша ж пора всякого часу готова.**

⁷ **Не може сьвіт ненавидіти вас, мене ж ненавидить; бо я сьвідкую про него, що діла його лихі.**

⁸ **Ви йдіть на се сьвято; я ще не піду на те сьвято, бо пора моя ще не сповнилась.**

⁹ Се сказавши їм, зіставсь у Галилеї.

¹⁰ Як же пійшли брати Його, тоді й Він пійшов на сьвято, не явно, а якби потай.

¹¹ Жиди ж шукали Його в сьвято, й казали: Де Він?

12 І було багато говірки про Него в народі: інші казали, що Він добрий; інші ж казали: Ні, а зводить народ.

13 Та ніхто явно не говорив про Него задля страху перед Жидами.

14 Як же було в половині сьвята, ввійшов Ісус у церкву, та й навчав.

15 І дивувались Жиди, кажучи: Як Він писання знає, не вчившись?

16 Озвав ся до них Ісус і рече: **Моя наука не єсть моя, а Пославшого мене.**

17 Коли хто хоче волю Його чинити, знати ме про науку, чи від Бога вона, чи я від себе глаголю.

18 Хто від себе говорить, слави своєї шукає; хто ж шукає слави Пославшого Його, Той правдивий, і неправди нема в Йому.

19 Хиба не Мойсей дав вам закон? а ніхто з вас не чинить закону. Чого шукаєте мене вбити?

20 Озравсь народ і каже: Біса маєш; хто шукає вбити Тебе?

21 Відказав Ісус і рече їм: **Одно діло зробив я, і всі дивуетесь.**

22 **Мойсей дав вам обрізанне (не, що від Мойсея воно, а від батьків); то й у суботу обрізуюте чоловіка.**

23 **Коли обрізанне приймає чоловік у суботу, щоб не був зламаний закон Мойсеїв, чого на мене ремствуєте, що всього чоловіка уздоровив у суботу?**

24 **Не судіть по виду, а праведний суд судіть.**

25 Казали тоді деякі з Єрусалимців: Чи не се Той, що шукають убити Його?

26 І ось явно говорить, і нічого Йому не кажуть. Чи справді не взнали князі, що Він справді Христос?

27 Тільки ж ми Його знаємо, звідкіля Він; Христос же як прийде, ніхто не знати ме, звідкіля Він.

28 Покликне тоді в церкві Ісус, навчаючи й глаголючи: **І мене знаєте, й знаєте, звідкіля я! а від себе не прийшов я, єсть же правдивий Пославший мене, котрого ви не знаєте.**

29 **Я ж знаю Його, бо я від Него; й Той мене післав.**

30 Шукали тоді, щоб схопити Його, та ніхто не зняв на Него руки, бо ще не прийшла година Його.

31 Многі ж з народу увірували в Него, й казали: Що, як прийде Христос, чи більші сих ознак робити ме, які Сей зробив?

32 Почули Фарисеї, що народ поговорював таке про Него, й післали Фарисеї та архиереї слуги, щоб схопили Його.

33 Рече їм тоді Ісус: **Ще малий час я з вами, й пійду до Пославшого мене.**

34 **Шукати мете мене, та й не знайдете; й де я, ви не зможете прийти.**

35 Казали тоді Жиди між собою: Куди Він хоче йти, що ми не знайдемо Його? Чи не між розсипаних Геленян хоче йти та навчати Геленян?

36 Що се за слово, що каже: **Шукати мете мене, та й не знайдете?** і: **Де я, ви не можете прийти?**

37 В останній же великий день сьвята став Ісус, та й покликнув, глаголючи: **Коли хто жаждує, нехай прийде до мене, та й пє.**

38 **Хто вірує в мене, як рече писанне, ріки води живої з черева його потечуть.**

39 Се ж глаголав про Духа, що мають прийняти віруючі в Него; ще бо не був (на них) Дух сьвятий, бо Ісус ще не прославив ся.

40 Многі ж з народу, почувши се слово, сказали: Се справді пророк,

41 інші казали: Чи з Галилеї ж Христу приходити?

42 Чи не глаголе ж писанне, що з насіння

Давидового й з Витлеєма села, де був Давид, Христос прийде?

⁴³ Тоді повстало розділення в народі через Него.

⁴⁴ Деякі ж з них хотіли схопити Його; тільки ж ніхто не зняв на Него рук.

⁴⁵ Прийшли тоді слуги до архиєреїв та Фарисеїв, і казали їм вони: Чом не привели Його?

⁴⁶ Відказали слуги: Ніколи так не говорив чоловік, як Сей чоловік.

⁴⁷ Відказали тоді їм Фарисеї: Чи й вас не зведено?

⁴⁸ Хиба хто з князів увірував у Него, або з Фарисеїв?

⁴⁹ А сей народ, що не знає закону, проклятий.

⁵⁰ Каже Никодим до них, котрий приходив у ночі до Него, будши один з них:

⁵¹ Чи закон наш судить чоловіка, коли не вислухає його перше й не знає, що робить?

⁵² Озвались вони й казали йому: Чи й ти з Галилеї єси? Пошукай і подивись, що пророк з Галилеї не встає.

⁵³ І пійшов кожен до дому свого.

8

¹ Ісус же пійшов на гору Оливну.

² Вранці ж ізнов прийшов у церкву, і всі люде приходили до Него; й сівши навчав їх.

³ Приводять же письменники та Фарисеї до Него жінку, схоплену в перелюбі, і, поставивши її посередині,

⁴ кажуть Йому: Учителю, сю жінку схоплено в перелюбі, на самому вчинку.

⁵ В законі ж Мойсей нам звелів таких каменувати; Ти ж що кажеш?

⁶ Се ж казали, спокушуючи Його, щоб мали чим винувати Його. Ісус же, схилившись до долу, писав пальцем по землі.

⁷ Як же не переставали питати Його, піднявшись рече до них: **Хто з вас без гріха, нехай первий кине камінь на неї.**

⁸ І, знов, схилившись до долу, писав по землі.

⁹ Вони ж, почувши й докорені совістю, вийшли один за одним, почавши від старших та аж до останніх; і зоставсь один Ісус та жінка, стоячи посередині.

¹⁰ Піднявши ся ж Ісус і нікого не бачивши, тільки жінку, рече їй: **Жінко, де ж ті винувателі твої? ніхто тебе не осудив?**

¹¹ Вона ж каже: Ніхто, Господи. Рече ж їй Ісус: **І я тебе не суджу: йди, і більш не гріши.**

¹² Знов же промовляв їм Ісус, глаголючи: **Я світло світу. Хто йде слідом за мною, не ходити ме в темряві, а мати ме світло життя.**

¹³ Казали тоді Йому Фарисеї: Ти про себе свідкуєш; свідчення Твоє неправдиве.

¹⁴ Озвавсь Ісус і рече їм: **Хоч я свідкую про себе, правдиве свідчення моє; бо я знаю, звідкіля я прийшов, і куди йду.**

¹⁵ Ви по тілу судите; я не суджу нікого.

¹⁶ Коли ж я суджу, суд мій правдивий; бо я не один, а я й пославший мене Отець.

¹⁷ І в законі ж вашому написано, що двох людей свідчення правдиве.

¹⁸ Я свідкую про себе, й свідкує про мене пославший мене Отець.

¹⁹ Казали тоді Йому: Де Отець Твій? Відказав Ісус: **Ні мене не знаєте, ні Отця мого. Коли б мене знали, й Отця мого знали б.**

20 Такі слова промовив Ісус у скарбниці, навчаючи в церкві; і ніхто не хапав Його; бо ще не прийшла година Його.

21 Рече їм тоді знов Ісус: **Я йду, й шукати мете мене, і в гріхах ваших повмираєте. Куди ж я йду, ви не можете йти.**

22 Сказали тоді Жиди: **Чи не вбе Він себе, що каже: Куди я йду, ви не можете йти?**

23 І рече їм: **Ви од нижнього, я од вишнього; ви од світу сього, я не од світу сього.**

24 Тим я сказав вам, що повмираєте в гріхах ваших: коли бо не увіруєте, що се я, повмираєте в гріхах ваших.

25 Казали тоді Йому: **Хто Ти єси? І рече їм Ісус: Той, що з почину, як і глаголю вам.**

26 Багато маю про вас глаголати й судити; тільки ж Пославший мене правдивий; і я, що чув від Него, се глаголю в світі.

27 Не розуміли, що про Отця їм глаголе.

28 Рече ж їм Ісус: **Як знесете вгору Сина чоловічого, тоді зрозумієте, що се я, і що від себе не роблю нічого; тільки, як навчив мене Отець мій, таке глаголю.**

29 І Пославший мене — зо мною; не оставив мене одного Отець; бо я роблю всякого часу, що подобаєть ся Йому.

30 Як се Він промовляв, многі увірували в Него.

31 Рече тоді Ісус до Жидів, що увірували Йому: **Коли пробувати мете у слові моему, справді ви ученики мої будете,**

32 і зрозумієте правду, й правда визволить вас.

33 Відказали Йому: **Ми насінне Авраамове, й ні в кого не були в неволі ніколи. Як же Ти говориш, що вільні будете?**

34 Відказав їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Що всякий, хто робить гріх, невільник гріха.

35 Невільник же не пробуває в дому до віку, Син пробуває до віку.

36 Коли ж Син визволить вас, справді вільними будете.

37 Знаю, що ви насінне Авраамове; та шукаєте вбити мене, бо слово моє не містить ся в вас.

38 Я, що видів ув Отця мого, глаголю; а ви, що виділи в отця вашого, робите.

39 Озвались вони й казали Йому: Отець наш Авраам. Рече їм Ісус: Коли б ви діти Авраамові були, діла Авраамові робили б.

40 Тепер же шукаєте вбити мене, чоловіка, що вам правду глаголав, котру чув я від Бога. Сього Авраам не робив.

41 Ви робите діла отця вашого. Казали тоді Йому: Ми не з перелюбу родились: одного Отця маємо, Бога.

42 Рече ж їм Ісус: Коли б Бог отець ваш був, любили б ви мене; бо я від Бога вийшов і приходжу, бо не від себе прийшов я, а Він мене післав.

43 Чом бесіди моєї не розумієте? Бо не можете слухати слова мого.

44 Ви від отця диявола, й хотіння отця вашого диявола хочете робити. Той був душогубцем з почину, й в правді не встояв; бо нема правди в йому. Коли говорить брехню, із свого говорить; бо він брехун і отець її.

45 А що я правду глаголю, не віруєте мені.

46 Хто з вас докорить мені за гріх? Коли ж правду глаголю, чому ви не віруєте мені?

47 Хто від Бога, слова Божі слухає. Тому ви не слухаєте, що ви не від Бога.

48 Озвались тоді Жиди, й казали Йому: Чи не добре ми кажемо, що Самарянин еси Ти, і біса маєш?

49 Відказав Ісус: Я біса не маю, а шаную Отця мого; ви ж не шануєте мене.

50 Я ж не шукаю моєї слави; єсть, хто шукає й судить.

51 Істино, істино глаголю вам: Коли хто слово моє хоронити ме, смерти не побачить по вік.

52 Сказали тоді Йому Жиди: Тепер ми знаємо, що Ти біса маєш. Авраам умер і пророки, а Ти кажеш: Коли хто слово моє хоронити ме, не вкусить смерти по вік.

53 Хиба Ти більший еси, ніж отець наш Авраам, що вмер? І пророки повмирали. Ким Ти себе робиш?

54 Відказав Ісус: Коли я прославляю себе, слава моя ніщо. Єсть Отець мій, що прославляє мене, про котрого ви кажете, що Він Бог ваш.

55 І не пізнали Його; я ж знаю Його. А коли я скажу, що не знаю Його, буду подобний вам ложник. Ні, знаю Його, й слово Його хороню.

56 Авраам, отець ваш, рад був видіти день мій; та він увидів, і зрадів.

57 Казали тоді Жиди до Него: Не маєш пятидесяти років ще, і Авраама видів еси?

58 Рече їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Перш ніж Авраамові бути, я був.

59 Брали тоді камінне, щоб кидати на Него; Ісус же сховав ся, і вийшов з церкви, пройшовши посеред них, і пійшов так мимо.

9

1 І, йдучи мимо, побачив чоловіка, сліпого зроду.

2 І спитали в Него ученики Його, говорячи: Рави, хто згрішив: він, чи родителі його, що сліпим родив ся.

³ Відказав Ісус: Ні він не згрішив, ні родителі його, тільки щоб явилися діла Божі на йому.

⁴ Мені треба робити діла Пославшого мене, поки дня: прийде ніч; тоді ніхто не зможе робити.

⁵ Доки я в світі, я світло світові.

⁶ Се промовивши, плюнув на землю, і зробив грязиво з слини, та й помазав грязивом очі сліпому,

⁷ і рече йому: **Иди, вмий ся в купелі Силоамській** (що перекладом: Посланий). Пійшов же і вмивсь, та й прийшов видуючий.

⁸ Сусіди ж, що виділи його перше, що був сліпий, казали: Чи се не той, що сидів та просив?

⁹ Інші казали: Що се той; а другі: Що схожий на него. Він же каже: Що се я.

¹⁰ Сказали тоді йому: Як відкрились твої очі?

¹¹ Відказав він, і каже: Чоловік, званий Ісус, зробив грязиво, й помазав мої очі, і рече мені: **Иди до Силоамської купелі та вмий ся**. Пійшовши ж і вмившись, прозрів я.

¹² Сказали тоді йому: Де Він? Каже: Не знаю.

¹³ Приводять його до Фарисеїв, колись сліпого.

¹⁴ Була ж субота, як грязиво зробив Ісус, і відкрив його очі.

¹⁵ Знов же питали його Фарисеї, як прозрів. Він же казав їм: Грязиво положив на очі мої, а я вмивсь, та й бачу.

¹⁶ Казали тоді деякі з Фарисеїв: Сей чоловік не від Бога, бо суботи не хоронить. Інші казали: Як може чоловік грішний такі ознаки робити? І була незгода між ними.

¹⁷ Кажуть сліпому знов: Ти що кажеш про Него, що відкрив твої очі? Він же сказав: Що Він пророк.

¹⁸ Не увірували ж Жиди про него, що сліпим був і прозрів, аж доки покликали родителів самого прозрівшого.

19 І питали їх, кажучи: Чи се син ваш, про котрого ви кажете, що сліпим родив ся? як же тепер бачить?

20 Відказали їм родителі його, й казали: Знаємо, що син наш, і що сліпим родив ся;

21 як же тепер бачить, не знаємо; або хто відкрив його очі, ми не знаємо. Він зріст має, його спитайте; сам про себе нехай говорить.

22 Се казали родителі його, бо боялись Жидів; уже бо постановили Жиди, щоб, коли хто Його визнає Христом, того вилучити із школи.

23 Тим родителі його казали: Що зріст має, його питайте.

24 Покликали тоді вдруге чоловіка, що був сліпим, і сказали йому: Дай славу Богу; ми знаємо, що чоловік сей грішний.

25 Озвав ся ж той, і сказав: Чи грішний, не знаю; одно знаю, що, сліпим будши, тепер бачу.

26 Сказали ж йому знов: Що зробив тобі? як одкрив очі твої?

27 Відказав їм: Я сказав вам уже, й ви чули. Чого знов хочете чути? Хиба й ви хочете Його учениками бути?

28 Налаяли його тоді, і казали: Ти ученик Його, ми ж Мойсейові ученики.

29 Ми знаємо, що Мойсейові глаголав Бог; Сього ж не знаємо, звідкіля Він.

30 Озвавсь чоловік, і каже їм: Тим воно й дивно, що ви не знаєте, звідкіля Він, а відкрив очі мої.

31 Ми ж знаємо, що грішників Бог не слухає; хто ж побожний та волю Його чинить, того слухає.

32 Од віку не чувано, щоб одкрив хто очі зроду сліпому.

33 Коли б Сей не був від Бога, не міг би робити нічого.

34 Озвались і казали йому: У гріхах ти родивсь увесь, і ти навчаєш нас? Та й вигнали його геть.

35 Почув Ісус, що вигнали його геть, і, знайшовши його, сказав йому: **Ти віруєш у Сина Божого?**

36 Озвав ся той, і сказав: Хто Він, Господи, щоб вірував я в Него?

37 Рече ж йому Ісус: **І видів еси Його, й хто говорить з тобою, се Він.**

38 Він же каже: Вірую, Господи, та й поклонивсь Йому.

39 І рече Ісус: **На суд я в світ сей прийшов, щоб которі не бачять, почали бачити, й щоб которі бачять, сліпими робились.**

40 І почули се деякі з Фарисеїв, що були з Ним, і казали йому: То й ми сліпі?

41 Рече їм Ісус: **Коли б сліпі були, не мали б гріха; тепер же кажете: Що бачимо; тим гріх ваш остаєть ся.**

10

1 Істино, істино глаголю вам: Хто не ввійде в дверима в кошару, а перелазить де инде, той злодій і розбійник.

2 Хто ж увійде в дверима, той пастир вівцям.

3 Тому воротар одчиняє, і вівці голосу його слухають, і свої вівці кличе по імени, і виводить їх.

4 І як вижене вівці свої, йде поперед них, а вівці йдуть слідом за ним, бо знають голос його.

5 За чужим же не пійдуть, а втікати муть од него, бо не знають голосу чужих.

6 Сю приповість сказав їм Ісус, вони ж не зрозуміли, що се було, про що глаголав їм.

7 Тоді знов рече їм Ісус: **Істино, істино глаголю вам: Що я двері вівцям.**

8 Всі, скільки прийшло їх перше мене, злодії і розбійники; тільки ж не послухали їх вівці.

9 Я — двері: мною коли хто ввійде, спасеть ся, і входитьи ме, й виходити ме, і знайде пашу.

10 Злодій не приходить, як тільки щоб украсти, і вбити, й погубити. Я прийшов, щоб житте мали, й надто мали.

11 Я пастир добрий: пастир добрий душу свою кладе за вівці.

12 Наймит же й хто не пастир, що не його вівці, бачить вовка йдучого, та й кидає вівці, та й утікає; а вовк хапа їх, і розсипає вівці.

13 Наймит же втікає, бо він наймит, і не журить ся про вівці.

14 Я пастир добрий, і знаю моїх, і знають мене мої.

15 Яко ж знає мене Отець, так і я знаю Отця, і душу мою кладу за вівці.

16 І інші вівці маю, що не сієї кошари; і тих я мушу привести, й голос мій почують, і буде одно стадо, й один пастир.

17 За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоб знов прийняти її.

18 Ніхто не бере її від мене, а я кладу її від себе. Маю власть положити її, і маю власть знов прийняти її. Сю заповідь прийняв я від Отця мого.

19 Постала тоді знов незгода між Жидами за слова сі.

20 Казали ж многі з них: Біса має і божеволіє; чого ви Його слухаете?

21 Інші казали: Се слова не біснுவатого. Хиба біс може сліпим очі відкривати?

22 Були ж поновини в Єрусалимі, і зима була.

23 І ходив Ісус по церкві у Соломоновім ходнику.

24 Обступили тоді Його Жиди, й казали Йому:

Доки нас морочити меш? Коли Ти Христос, скажи нам явно.

25 Відказав їм Ісус: Я казав вам, та й не віруєте. Діла, що я роблю в ім'я Отця мого, сі свідкують про мене.

26 Та ви не віруєте, бо ви не з овець моїх, як я казав вам.

27 Вівці мої голосу мого слухають, і я знаю їх, і вони йдуть слідом за мною.

28 І я життє вічне даю їм; і не погинуть до віку, й не вихопить їх ніхто з рук моїх.

29 Отець мій, що дав мені, більший усіх, і ніхто не здоліє вихопити їх із рук Отця мого.

30 Я і Отець одно.

31 Брали тоді знов камінне Жиди, щоб каменувати Його.

32 Озвавсь до них Ісус: Багато добрих діл явив я від Отця мого. За которе з тих діл каменуете мене?

33 Відказали йому Жиди, говорячи: За добре діло не каменуємо Тебе, а за хулу, і що Ти, чоловіком будши, робиш себе Богом.

34 Озвавсь до них Ісус: Хиба не написано в законі вашому: Я сказав, ви боги?

35 Коли тих назвав богами, до кого слово Боже було, та й не може поламатись писаннє, —

36 то як же про Того, кого Отець освятив і післав у світ, ви кажете: Що хулиш, бо сказав: Я Син Божий?

37 Коли я не роблю діл Отця мого, не йміть віри мені.

38 Коли ж роблю, а ви мені не віруєте, то ділам віруйте, щоб ви знали й вірували, що в мені Отець, і я в Йому.

39 Шукали тоді знов Його схопити, та вхиливсь од рук їх,

⁴⁰ та й пішов ізнов на той бік у те місце, де Йоан перше хрестив, та й пробував там.

⁴¹ І многі приходили до Него, й казали: Що Йоан ніякої ознаки не зробив, усе ж, що Йоан казав про сього чоловіка, правда була.

⁴² І увірували там многі в Него.

11

¹ Був же один, що нездужав, Лазар з села Марії та Марти, сестри її.

² Була ж се Марія, що намастила Господа миром і обтерла ноги Його волоссям своїм, котрої брат Лазар нездужав.

³ Післали тоді сестри до Него, кажучи: Господи, ось той, що Ти любиш, нездужає.

⁴ Почувши Ісус, рече: **Ся болість не на смерть, а про славу Божу, щоб прославивсь Син Божий через неї.**

⁵ Любив же Ісус Марту, й сестру її, і Лазаря.

⁶ Як же почув, що нездужає, тоді зоставсь у тому місці, де був, ще два дні.

⁷ Після того ж рече ученикам: **Ходім знов у Юдею.**

⁸ Кажуть Йому ученики: Рави, тепер шукали Тебе Жиди каменувати, й знов ійдеш туди!

⁹ Відказав Ісус: **Хиба не дванайцять годин у дні? Коли хто ходить у день, не спотикаєть ся, бо світло світа сього бачить.**

¹⁰ **Коли ж хто ходить поночі, спотикаєть ся, бо нема світла в йому.**

¹¹ Се промовив, і після того рече їм: **Лазар, друг наш, заснув; та я піжду, щоб розбудити його.**

¹² Казали тоді ученики Його: Господи, коли заснув, то й одужає.

13 Говорив же Ісус про смерть його; вони ж думали, що про спочинок сонний каже.

14 Тоді ж рече їм Ісус явно: **Лазар умер.**

15 **І я радуюсь задля вас, що не був там, щоб ви увірували. Та ходімо до него.**

16 Рече тоді Тома, на прізвище близняк, товаришам ученикам: Ходімо й ми, щоб умерти з Ним.

17 Прийшовши тоді Ісус, застав його, що він чотири дні вже у гробі.

18 Була ж Витанія поблизу Єрусалиму, гоней на пятьдесят.

19 І багато Жидів поприходило до Марти та Марії, щоб розважати їх по братові їх.

20 Марта ж, як почувла, що Ісус прийшов, вибігла назустріч Йому; Марія ж сиділа в хаті.

21 Каже тоді Марта до Ісуса: Господи, коли б був еси тут, брат мій не вмер би.

22 Тільки ж і тепер знаю, що, чого попросиш у Бога, дасть Тобі Бог.

23 Рече їй Ісус: **Воскресне брат твій.**

24 Каже Марта до Него: Я знаю, що воскресне у воскресенню останнього дня.

25 Рече їй Ісус: **Я воскресенне і життє. Хто вірує в мене, коли й умре, жити ме.**

26 **І всякий, хто живе й вірує в мене, не вмере по вік. Чи віруєш сьому?**

27 Каже Йому: Так, Господи, я увірувала, що Ти еси Христос, Син Божий, грядущий на сьвіт.

28 І, се промовивши, пійшла та й покликала Марію, сестру свою, нишком, кажучи: Учитель прийшов, і кличе тебе.

29 Вона ж, як почувла, встає хутко, і йде до Него.

30 Ще ж не прийшов у село Ісус, а був на місці, де зустріла Його Марта.

31 Тоді Жиди, що були з нею в хаті та розважали її, побачивши Марію, що хутко встала та вийшла, пійшли за нею, кажучи: Що йде до гробу, щоб плакати там.

32 Марія ж, як прийшла, де був Ісус, і побачила Його, то впала в ноги Йому, кажучи до Него: Господи, коли б був еси тут, не вмер би брат мій.

33 Ісус же, як побачив її, що плаче, і прийшовших з нею Жидів, що плачуть, засмутив ся духом, і зворушив ся,

34 і рече: **Де положили його?** Кажуть Йому: Господи, йди та подивись.

35 І заплакав Ісус.

36 Кажали тоді Жиди: Ось як Він любив його!

37 Деякі ж з них казали: Чи не міг Сей, що відкрив очі сліпому, зробити, щоб і він не вмер?

38 Тоді Ісус, зітхнувши знов у собі, пійшов до гробу. Була ж печера, й камінь лежав на ній.

39 Рече Ісус: **Зніміть каменя.** Каже Йому сестра умершого Марта: Господи, уже смердить; чотири бо дні йому.

40 Рече їй Ісус: **Чи не казав я тобі, що, коли вірувати меш, побачиш славу Божу?**

41 Зняли тоді каменя, де положено мерця. Ісус же звів очі вгору, і рече: **Отче, дякую Тобі, що почув еси мене.**

42 **Я ж знав, що всякого часу мене чуєш, тільки задля народу, що навколо стоїть, сказав, щоб увірували, що Ти мене післав.**

43 І, се промовивши, покликнув голосом великим: **Лазаре, вийди!**

44 І вийшов мрець з завязаними в полотно ногами

й руками, й лице його хусткою було завязане. Рече їм Ісус: **Розв'яжіть його й пустіть, нехай іде.**

⁴⁵ Тоді многи з Жидів, що поприходили до Марії, і виділи, що зробив Ісус, увірували в Него.

⁴⁶ Деякі ж з них пійшли до Фарисеїв, та й сказали їм, що зробив Ісус.

⁴⁷ Зібрали тоді архиєреї та Фарисеї раду, і казали: Що нам чинити? бо сей чоловік багато робить ознак.

⁴⁸ Коли оставимо Його так, усі увірують в Него; й прийдуть Римляне, та й заберуть у нас і місце і нарід.

⁴⁹ Один же з них, Каяфа, бувши архиєреєм року того, каже їм: Ви не знаєте нічого,

⁵⁰ і не думаєте, що лучче нам, щоб один чоловік умер за людей, а не ввесь народ загинув.

⁵¹ Се ж не від себе промовив, а, бувши архиєреєм того року, пророкував, що має Ісус умерти за людей,

⁵² і не тільки за людей, а щоб і діти Божі розсипані зібрати в одно.

⁵³ З того ж дня нарадилось, щоб убити Його.

⁵⁴ Ісус же більш не ходив явно по Юдеї, а пійшов звідтіля в землю близько пустині, у город званий Єфрем, і там пробував із учениками своїми.

⁵⁵ Була ж близько пасха Жидівська; і йшло багато в Єрусалим із сіл перед пасхою, щоб очищати себе.

⁵⁶ Шукали тоді Ісуса, й говорили між собою, стоячи в церкві: Як вам здаєть ся? чи не прийде на сьвято?

⁵⁷ Дали ж і архиєреї і Фарисеї наказ, щоб, як хто знати ме, де Він, то щоб схопити Його.

12

¹ Тоді Ісус, шестого дня перед пасхою, прийшов у Витанию, де був Лазар, що був умер, котрого воскресив із мертвих.

² Зробили тоді Йому вечерю там, і Марта послугувала, Лазар же був один із тих, що сиділи за столом.

³ Марія ж, узявши литру мира нардового, правдивого, предорогого, намастила ноги Ісусу, та й обтерла волоссям своїм ноги Його; господа ж повна була духом від мира.

⁴ Каже тоді один з учеників Його, Юда Симонів Іскаріотський, що мав Його зрадити.

⁵ Чому мира сього не продано за триста денаріїв та не роздано вбогим?

⁶ Сказав же се не того, що про вбогих дбав, а що злодій був, і скриньку мав, і, що вкидано, носив.

⁷ Рече тоді Ісус: **Остав її; на день похорону мого приховала се.**

⁸ **Вбогих бо маєте всякого часу з собою, мене ж не всякого часу маєте.**

⁹ Довідалось же багато народу з Жидів, що Він там, і поприходили не задля Ісуса одного, а щоб і Лазаря побачити, котрого воскресив із мертвих.

¹⁰ Нарадили ся ж архиереї, щоб і Лазаря вбити;

¹¹ бо многі через него приходили від Жидів, та й увірували в Ісуса.

¹² Назавтра багато народу, поприходивши на сьвято, почувши, що Ісус йде в Єрусалим,

¹³ побрали вітте пальмове, та й вийшли назустріч Йому, покликуючи: Осанна! благословен грядущий в ім'я Господнє, Цар Ізраїлів!

¹⁴ Знайшовши ж Ісус осля, сів на него, як написано:

¹⁵ Не лякайся, дочко Сионська! ось твій Цар іде, сидячи на молодому ослі.

¹⁶ Сього ж не зрозуміли ученики Його спершу; тільки, як прославивсь Ісус, тоді згадали, що се про Него писано, й що се зробили Йому.

17 Сьвідкував же народ, що був із Ним, як Лазаря викликав із гробу й воскресив Його з мертвих.

18 Тим і зустрів Його народ, бо чув, що Він зробив сю ознаку.

19 Фарисеї ж казали між собою: Бачите, що не вдієте нічого? ось увесь сьвіт за Ним пійшов!

20 Були ж деякі Геленяне між тими, що поприходили, щоб поклонитись у сьвято.

21 Сї ж приступили до Филипа, що був з Витсаїди Галилейської, кажучи: Добродію, хочемо Ісуса видіти.

22 Приходить Филип і каже Андрееві, а знов Андрей та Филип кажуть Ісусові.

23 Ісус же відказав їм, говорячи: **Прийшла година, щоб прославив ся Син чоловічий.**

24 **Істино, істино глаголю вам: Коли зерно пшеничне, впавши на землю, не вмере, то одно зостаєть ся; коли ж умре, то багато овочу приносить.**

25 **Хто любить душу свою, погубить її; а хто ненавидить душу свою в сьвітї сьому, на вічне життє збереже її.**

26 **Коли менї служить хто, нехай іде слїдом за мною; і де я, там і слуга мій буде. І коли хто менї служить, пошанує його Отець.**

27 **Тепер же душа моя стрівожилась, і що менї казати? Отче, спаси мене від години сїєї; тільки ж для сього прийшов я на годину сю.**

28 **Отче, прослав імя Твое! Зійшов тоді голос із неба: І прославив, і знов прославлю.**

29 Народ же, що стояв і чув, казав, що грім загремів. Інші казали: Ангел Йому говорив.

30 **Озвавсь Ісус і рече: Сей голос роздавсь не ради мене, а ради вас.**

31 Тепер суд світу сьому: тепер князь світу сього проженеть ся геть.

32 І я, як буду піднятий від землі, всіх притягну до себе.

33 Се ж глаголав, означуючи, якою смертю має вмерти.

34 Озвавсь до Него народ: Ми чули з закону, що Христос пробуває по вік; як же Ти кажеш, що треба угору піднятись Синові чоловічому? Хто се Син чоловічий?

35 Рече ж їм Ісус: Ще малий час світло з вами. Ходіть, доки світло маєте, щоб темрява вас не захопила; а хто ходить у темряві, не знає, куди йде.

36 Доки світло маєте, віруйте в світло, щоб синами світла стали ся. Се промовив Ісус, і пійшовши, заховавсь од них.

37 Хоч стільки ознак зробив перед ними, не увірували в Него,

38 щоб слово Ісаїї пророка справдилось, котрий промовив: Господи, хто вірував тому, що чув од нас? і рамя Господне кому відкрилось?

39 Тим не змогли вірувати, що знов глаголе Ісаїя:

40 Засліпив очі їх і закаменив серце їх, щоб не бачили очима, ні розуміли серцем, і не обернулись, і я не сцілив їх.

41 Се промовив Ісаїя, як видів славу Його й глаголав про Него.

42 Однак ж з князів многі увірували в Него, та задля Фарисеїв не визнавали, щоб не вилучено їх із школи.

43 Любили бо славу чоловічу більш, ніж славу Божу.

44 Ісус же покликнув, і рече: Хто вірує в мене, не в мене вірує, а в Пославшого мене.

45 І хто видить мене, видить Пославшого мене.

46 Я світлом у світ прийшов, щоб усякий, хто вірує в мене, в темряві не пробував.

47 І коли хто слухає слова мої, та й не вірує, я не суджу його; бо я прийшов, не щоб судити світ, а щоб спасти світ.

48 Хто цураєть ся мене, й не приймає словес моїх, має собі суддю: слово, що я глаголав, воно судити ме його останнього дня.

49 Бо я не від себе глаголав, а пославший мене Отець, Він мені заповідь дав, що промовляти і що глаголати.

50 І я знаю, що Його заповідь життє вічне. Що ж промовляю я, яко ж глаголав мені Отець, так промовляю.

13

1 Перед святю пасхи, знаючи Ісус, що прийшла Його година, щоб зійти з світу сього до Отця, — любивши своїх, що були в світі, до кінця любив їх.

2 І по вечері, як диявол уже вкинув у серце Юди Симонового Іскаріотського, щоб Його зрадив,

3 знаючи Ісус, що все дав Йому Отець у руки, й що від Бога вийшов, і до Бога йде,

4 устає зза вечері і скидає одєжу; і, взявши рушник, підперезавсь.

5 Після того налив води в умивальницю, та й почав обмивати ноги ученикам та обтирати рушником, котрим був підперезаний.

6 Приходить же до Симона Петра, й каже Йому той: Господи, Ти обмиваєш ноги мої?

7 Відказав Ісус, і рече Йому: **Що я роблю, ти не знаєш тепер, зрозумієш же опісля.**

⁸ Каже Йому Петр: Не мити меш ніг моїх до віку. Відказав йому Ісус: Як не обмию тебе, не мати меш части зо мною.

⁹ Каже Йому Симон Петр: Господи, не тільки ноги мої, та й руки й голову.

¹⁰ Рече йому Ісус: Обмитому не треба, як тільки ноги мити, а чистий увесь. І ви чисті, та не всі.

¹¹ Знав бо зрадника свого; тим і сказав: Не всі ви чисті.

¹² Як же пообмивав ноги їх і взяв одежу свою, сівши знов, рече їм: Чи знаєте, що зробив я вам?

¹³ Ви звете мене Учителем і Господом, і добре кажете, се бо я.

¹⁴ Коли ж я помив вам ноги, Господь і Учитель, то й ви повинні один одному обмивати ноги.

¹⁵ Приклад бо дав вам, і як я зробив вам, і ви робіть.

¹⁶ Істино, істино глаголю вам: Не єсть слуга більший пана свого, ані посланець більший пославшого його.

¹⁷ Коли се знаєте, то блаженні ви, коли робити мете се.

¹⁸ Не про всіх вас глаголю: я знаю кого вибрав; та щоб писанне справдилось: Хто їсть зо мною хліб, підняв на мене п'яту свою.

¹⁹ Від нині глаголю вам, перше ніж стало ся, щоб, як станеть ся, увірували, що се я.

²⁰ Істино, істино глаголю вам: Хто приймає, коли я кого пішлю, мене приймає; а хто мене приймає, приймає Пославшого мене.

²¹ Се промовивши Ісус, зворушив ся духом, і свідкував і рече: Істино, істино глаголю вам, що один із вас ізрадить мене.

²² Ззирались тоді між собою ученики, сумніваючись, про кого Він говорить.

23 Був же за столом один із учеників Його на лоні Ісусовім, котрого любив Ісус.

24 Сьому кивнув Симон Петр, щоб спитав, хто б се був, про кого говорить.

25 Пригорнувшись той до грудей Ісусових, каже Йому: Господи, хто се?

26 Відказав Ісус: **Той, кому я, умочивши кусок, подам.** І, вмочивши кусок, дав Юді Симонову Іскаріоцькому.

27 А за куском увійшов тоді в него сатана. Рече ж йому Ісус: **Що робиш, роби швидко.**

28 Сього не зрозумів ніхто, що сиділи за столом, проти чого сказав йому.

29 Деякі бо думали, — яко ж бо скриньку мав Юда, — що каже йому Ісус: купи, що треба нам про сьвято; або, щоб що дав убогим.

30 Узявши ж він кусок, зараз вийшов; була ж ніч.

31 Як же вийшов, рече Ісус: **Тепер прославився Син чоловічий, й Бог прославився в Йому.**

32 Коли Бог прославився в Йому, то Бог прославить і Його в собі, і скоро прославить Його.

33 Дітки! ще короткий час я з вами. Шукати мене, і яко ж казав я Жидам: **Що, куди йду я, ви не можете йти, і вам глаголю тепер.**

34 Заповідь нову даю вам: щоб любили один одного. Як я любив вас, щоб і ви любили один одного.

35 По сьому знати муть усі, що ви мої ученики, коли любов мати мете один до одного.

36 Рече Йому Симон Петр: Господи, куди йдеш? Відказав йому Ісус: **Куди йду, не можеш тепер за мною йти; опісля ж пійдеш за мною.**

37 Каже Йому Петр: Господи, чому не можу за

Тобою йти тепер? Душу мою за Тебе положу.

³⁸ Відказав йому Ісус: Душу твою за мене положиш? Істино, істино глаголю тобі: не запіє півень, доки мене відречеш ся тричі.

14

¹ Нехай не трівожить ся серце ваше. Віруйте в Бога і в мене віруйте.

² В дому Отця мого осель багато. Коли б ні, сказав би вам: Йду наготовити місце вам.

³ І, як пійду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я, і ви були.

⁴ А куди я йду, знаєте, й дорогу знаєте.

⁵ Каже Йому Тома: Господи, не знаємо, куди йдеш; і як можемо дорогу знати?

⁶ Рече йому Ісус: Я дорога й правда, й житте: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною.

⁷ Коли б знали мене, й Отця мого знали б; і від нині знаєте Його, й виділи Його.

⁸ Каже Йому Филип: Господи, покажи нам Отця, то й буде з нас.

⁹ Рече йому Ісус: Стілький час я з вами, й не пізнав еси мене, Филипе? Хто видів мене, видів Отця; як же ти кажеш: Покажи нам Отця?

¹⁰ Хиба не ймеш віри, що я в Отці і Отець у мені? Слова, що я промовляю вам, від себе не промовляю; Отець же, що в мені пробуває, Той робить діла.

¹¹ Віруйте мені, що я в Отці і Отець у мені; коли ж ні, задля діл самих віруйте мені.

¹² Істино, істино глаголю вам: Хто вірує в мене, діла, що я роблю, і він робити ме: й більше сього робити ме; бо я до Отця мого йду.

¹³ І чого просити мете в імя мое, те зроблю, щоб прославивсь Отець у Сині.

14 Коли чого просити мете в ім'я моє, я зроблю.

15 Коли любите мене, хороніть заповіді мої.

16 І я вблагаю Отця, і дасть вам іншого утішителя, щоб пробував з вами по вік, —

17 Духа правди, котрого сьвіт не може прийняти; бо не видить Його, ані знає Його; ви ж знаєте Його, бо з вами пробуває і в вас буде.

18 Не залишу вас сиротами: прийду до вас.

19 Ще трохи, й сьвіт мене більш не видіти ме; ви ж будете видіти мене, бо я живу, й ви жити мете.

20 Того дня знати мете, що я в Отці моїм, і ви в мені, а я в вас.

21 Хто має заповіді мої і хоронить їх, той любить мене; хто ж любить мене, буде люблений від Отця мого, і я люблю му його, і обявлюсь йому.

22 Каже йому Юда, не Іскаріотський: Господи, що воно єсть, що маєш нам обявитись, а не сьвітові?

23 Відказав Ісус і рече йому: Коли хто любить мене, слово моє хоронити ме, і Отець мій любить ме його, і до него прийдемо, і оселю в него зробимо.

24 Хто не любить мене, словес моїх не хоронить; а слово, що ви чуєте, не моє, а пославшого мене Отця.

25 Се я глаголав вам, у вас пробуваючи.

26 Утішитель же, Дух сьвятий, котрого пішле Отець в ім'я моє, Той научить вас усього, й пригадає вам усе, що я глаголав вам.

27 Упокій оставляю вам, мій упокій даю вам; не, яко ж сьвіт дає, я даю вам. Нехай не трівожить ся серце ваше, ані лякаєть ся.

28 Ви чули, що я глаголав вам: Ійду, й прийду до вас. Коли б любили мене, зраділи б, що я сказав: Ійду до Отця; бо Отець мій більший мене.

29 І оце глаголав вам, перш ніж тому стати ся, щоб, як станеть ся, увірували.

30 Вже більш не говорити му багато з вами, йде бо князь світа сього, й у мені не має нічого.

31 Та, щоб знав світ, що я люблю Отця, і, яко ж заповідав мені Отець, так чиню. Уставайте, ходімо з відсіля.

15

1 Я правдива виноградина, а Отець мій виноградар.

2 Кожну вітку в мене, що не родить овочу, відтинає її, а кожну, що родить овоч, обчищує її, щоб більш овочу родила.

3 Вже ви чисті через слово, що я глаголав вам.

4 Пробуйте в мені, і я в вас. Яко ж вітка не може овочу родити від себе, коли не пробувати ме на виноградині, так ані ви, коли в мені не будете пробувати.

5 Я виноградина, ви вітте. Хто пробуває в мені, а я в йому, той приносить багато овочу; бо без мене не можете робити нічого.

6 Коли хто не пробуває в мені, буде викинутий геть, як вітка, і всохне, й зберуть їх, та й кинуть в огонь, і згорять.

7 Коли пробувати мете в мені, а слова мої пробувати муть в вас, то, чого схочете, просити мете, і станеть ся.

8 У сьому прославив ся Отець мій, щоб овочу багато давали ви, й були моїми учениками.

9 Яко ж полюбив мене Отець, і я полюбив вас; пробуйте в любові моїй.

10 Коли заповіді мої хоронити мете, пробувати мете в любові моїй; я хоронив заповіді Отця мого, й пробуваю в любові Його.

11 Се глаголю вам, щоб радощі мої пробували в вас, і щоб радощі ваші сповнились.

12 Се заповідь моя: Щоб любили один одного, як я полюбив вас.

13 Більшої сієї любови ніхто не має, як щоб хто душу свою положив за другів своїх.

14 Ви други мої, коли робити все, що я заповідаю вам.

15 Вже більш вас не зву слугами, бо слуга не знає, що робить пан його; вас же назвав я друзями, бо все, що чув я від Отця мого, об'явив вам.

16 Не ви мене вибрали, а я вибрав вас, та й настановив вас, щоб ви йшли і оwoц приносили, і оwoц ваш пробував; щоб чого просити мете в Отця імям моїм, дав вам.

17 Се заповідую вам, щоб любили один одного.

18 Коли сьвіт вас ненавидить, знайте, що мене перш вас зненавидів.

19 Коли б із сьвіта були, сьвіт своє любив би; як же ви не з сьвіта, а я вибрав вас із сьвіта, тим ненавидить вас сьвіт.

20 Згадайте слово, що я сказав вам: Не більший слуга пана свого. Коли мене гонили, і вас гонити муть. Коли моє слово хоронили, і ваше хоронити муть.

21 Та се все робити муть вам задля імя мого, бо не знають Пославшого мене.

22 Коли б я не прийшов і не глаголав їм, гріха не мали б вони; тепер же вимовки не мають вони за гріх свій.

23 Хто мене ненавидить, і Отця мого ненавидить.

24 Коли б діл не зробив я в них, яких ніхто инший не робив, гріха не мали б; тепер же виділи й зненавиділи мене і Отця мого.

25 Та щоб справдилось слово, написане в законі їх: Що зненавиділи мене дармо.

26 Як же прийде Утішитель, що я пішлю вам од

Отця, Дух правди, що від Отця виходить, Той свідкувати ме про мене.

²⁷ І ви ж свідкувати мете: бо від почину ви зо мною.

16

¹ Се я глаголав вам, щоб ви не поблазнились.

² Вилучати муть вас із шкіл; ба прийде час, що всякий, хто вбиває вас, думати ме, що службу приносить Богу.

³ І се робити муть вам, бо не знали ні Отця, ні мене.

⁴ Та се сказав я вам, щоб, як прийде час, згадали про се, що я глаголав вам; бо з вами був.

⁵ Тепер же йду до Пославшого мене; й ніхто з вас не питає мене: Куди йдеш?

⁶ Та що се сказав я вам, смуток сповнив ваше серце.

⁷ Тільки ж я правду глаголю вам: лучче вам, щоб я пійшов; як бо не пійду, Утішитель не прийде до вас; як же пійду, пришлю Його до вас.

⁸ А Той прийшовши, докорить світові за гріх, і за правду, і за суд:

⁹ за гріх бо не вірують у мене;

¹⁰ за правду ж, бо я до Отця мого йду, й більш не побачите мене;

¹¹ за суд, бо князь світа сього осуджений.

¹² Ще багато маю глаголати вам, та ви не можете носити нині.

¹³ Як же прийде той Дух правди, то проведе вас до всякої правди; бо глаголати ме не від себе, а все, що чути ме, буде глаголати, й що настане, звістить вам.

¹⁴ Той мене прославить: бо з мого прийме і звістить вам.

¹⁵ Усе, що має Отець, — моє: тим я сказав, що з мого Він прийме, і звістить вам.

16 Трохи, і не будете видіти мене; а знов трохи, і побачите мене; бо я йду до Отця.

17 Казали тоді деякі з учеників Його між собою: Що се, що каже нам: Трохи, і не будете видіти мене, а знов трохи, і побачите мене, і: Бо я йду до Отця?

18 Казали ж: Що се, що каже: Трохи? Не знаємо, що Він каже.

19 Знав же Ісус, що хотіли Його спитати, й рече їм: Про се розпитуєтесь між собою, що я сказав: Трохи, і не будете видіти мене, а знов: трохи, і побачите мене?

20 Істино, істино глаголю вам: Що плакати й ридати будете ви, сьвіт же веселиться; ви ж смуткувати мете, та смуток ваш на радощі обернеться.

21 Жінка як роджає, смуток має, бо прийшла година її; скоро ж уродить дитину, вже не памятає муки з радощів, що народився чоловік на сьвіт.

22 І ви оце тепер смуток маєте; знов же побачу вас, і звеселить ся серце ваше, і радощів ваших ніхто не візьме од вас.

23 І того дня в мене не питати мете. Істино, істино глаголю вам: Що чого ні попросите в Отця імям моїм, дасть вам.

24 Досі не просили ви нічого в імя моє. Просіть, то й приймете, щоб радість ваша була повна.

25 Оце приповістями глаголав вам; та прийде час, що більше вже приповістями не глаголати му вам, а явно про Отця звіщу вам.

26 Того дня просити мете в імя моє, і не глаголю вам, що я просити му Отця за вас.

27 Сам бо Отець любить вас; бо ви мене полюбили, й увірували, що я від Бога вийшов.

28 Я вийшов од Отця, і прийшов на сьвіт. Знов оставляю сьвіт і йду до Отця.

29 Кажуть Йому ученики Його: Оттепер явно глаголеш, і приповісти ніякої не кажеш.

30 Тепер знаємо, що знаєш усе, і не треба, щоб хто питав Тебе. По сьому віруємо, що від Бога вийшов еси.

31 Відказав їм Ісус: **Тепер віруєте?**

32 **Ось прийде час, і нині прийшов, щоб ви розсипались кожен у свій бік, а мене самого залишили; та я не сам, бо Отець зо мною.**

33 **Се глаголав я вам, щоб у мені впокій мали. У світі горе мати мете, тільки ж бодріть ся: я побідив світ.**

17

1 Се глаголав Ісус, і зняв очі свої на небо, й рече: **Отче! прийшла година; прослав Сина Твого, щоб і Син Твій прославив Тебе.**

2 **Яко ж дав еси Йому власть над усяким тілом, щоб усім, що дав еси Йому, дав вічне життя.**

3 **Се ж життя вічне в тому, щоб знали Тебе, єдиного справдешного Бога, та кого післяв еси, Ісуса Христа.**

4 **Я прославив Тебе на землі: діло кінчав я, що дав еси мені робити.**

5 **А тепер прослав мене Ти, Отче, у Тебе самого славою, що мав я в Тебе, перш ніж світу бути.**

6 **Обявив я імя Твоє людям, що дав еси мені з світа. Твої були вони, а Ти мені їх дав; і слово Твоє хоронили вони.**

7 **Тепер зрозуміли вони, що, скільки дав еси мені, все від Тебе.**

8 **Бо слова, що дав еси мені, дав я їм; і вони прийняли й зрозуміли справді, що від Тебе прийшов я, і увірували, що Ти мене післяв.**

9 Я про них молю, не про світ молю, а про тих, що дав єси мені, бо вони Твої.

10 І все моє Твоє, і Твоє моє, і я прославив ся в них.

11 І вже більш я не в світі, а сі в світі, і я до Тебе йду. Отче святий, збережи їх в ім'я Твоє, тих, котрих дав єси мені, щоб були одно, яко ж ми.

12 Як був я з ними на світі, я беріг їх в ім'я Твоє; котрих дав єси мені, стеріг я, і ніхто з них не погіб, тільки Син погибельний, щоб писанне справдилось.

13 Тепер же до Тебе йду, і се глаголю в світі, щоб мали радість мою повну в собі.

14 Я дав їм слово Твоє, і світ зненавидів їх, бо вони не з світа, яко ж я не з світа.

15 Не молю, щоб узяв їх із світа, а щоб зберіг їх од зла.

16 Не з світа вони, яко ж я не з світа.

17 Освятити їх правдою Твоєю; слово Твоє правда.

18 Як мене післав єси в світ, і я післав їх у світ.

19 І за них я посв'ячую себе, щоб і вони були освячені правдою.

20 Не про сих же тільки молю, а також і про тих, що задля слова їх увірують у мене,

21 щоб усі одно були: яко ж Ти, Отче, в мені і я в Тобі, щоб і вони в нас одно були, щоб світ увірував, що Ти мене післав єси.

22 І славу, що дав єси мені, дав я їм, щоб були одно, яко ж ми одно.

23 Я в них і Ти в мені, щоб були звершені в одно, і щоб зрозумів світ, що Ти мене післав єси і полюбив їх, яко ж мене полюбив єси.

24 Отче, котрих дав єси мені, хочу, щоб, де я, і вони були зо мною, щоб виділи славу мою, що дав єси мені; бо полюбив єси мене перш основання світа.

25 Отче праведний, і світ Тебе не пізнав, я ж пізнав Тебе, і сі пізнали, що Ти мене післав.

26 І я об'явив їм ім'я Твоє, і об'являти му, щоб любов, якою любив еси мене, в них була, а я в них.

18

1 Се промовивши Ісус, вийшов з учениками своїми за потік Кедрон, де був сад, у котрий ввійшов Він і ученики Його.

2 Знав же й Юда, що зрадив Його, се місце, бо почасти збирались там Ісус і ученики Його.

3 Тоді Юда, взявши роту та архиерейських і Фарисейських слуг, приходить туди з лихтарнями, та факлями, * та з зброєю.

4 Знаючи ж Ісус усе, що настає на Него, вийшов і рече їм: **Кого шукаєте?**

5 Відказали Йому: Ісуса Назорея. Рече їм Ісус: **Се я.** Стояв же й Юда зрадник Його, з ними.

6 Як же сказав їм: **Що се я,** відступили вони назад, та й попадали на землю.

7 Знов же спитав їх: **Кого шукаєте?** Вони ж сказали: Ісуса Назорея.

8 Відказав Ісус: **Сказав вам, що се я. Коли ж мене шукаєте, дайте сим відійти.**

9 Щоб справдилось слово, що промовив: **Що которих дав еси мені, не згубив я з них нікого.**

10 Тоді Симон Петр, маючи меч, вийняв його, і вдарив слугу архиерейського, та й відтяв йому ухо праве. Було ж ім'я слугі Малх.

11 Рече тоді Ісус Петрови: **Вкинь меч твій у похву. Чашу, що дав мені Отець, хиба не пити її?**

* **18:3** Смолоскипами.

12 Тоді рота, й тисячник, і слуги Жидівські
схопили Ісуса, та й звязали Його,

13 і повели Його перш до Анни, був бо тестем
Каяфі, що був архиереєм того року.

14 Був же Каяфа той, що порадив Жидам, що лучче
нехай один чоловік умре за людей.

15 Пійшов же слідом за Ісусом Симон Петр та ще
другий ученик. Той же ученик був знаний архиєреві,
і прийшов з Ісусом у двір архиєрейський.

16 Петр же стояв перед дверми знадвору. Вийшов
тоді другий ученик, що був знаний архиєреві, і
сказав дверниці, і ввела Петра.

17 Каже тоді слуга дверниця Петрові: Чи й ти еси з
учеників чоловіка сього? Каже той: Ні.

18 Стояли ж раби й слуги, що розложили огонь;
холодно бо було, та й грілись. Стояв з ними й Петр, і
грів ся.

19 Тоді архиєрей спитав Ісуса про учеників Його й
про науку Його.

20 Відказав йому Ісус: **Я глаголав ясно сьвітові; я
завсїди учив у школі і в церкві, куди Жиди завсїди
сходять ся, і потай не глаголав нічого.**

21 **Чого мене питаєш? Спитай тих, що слухали, що
я глаголав їм; ось вони знають, що я казав.**

22 Як же Він се промовив, один із слуг, стоячи тут,
ударив у лице Ісуса, кажучи: Так відказуєш
архиєреві?

23 Відказав йому Ісус: **Коли недобре сказав я,
сьвідкуй про недобре; коли добре, за що мене беш?**

24 Післав Його Анна звязаного до Каяфи архиєрея.

25 Симон же Петр стояв та грів ся. Кажуть тоді
йому: Чи й ти з Його учеників? Він же відрік ся і
сказав: Ні.

26 Каже один із слуг архиерейських, свояк того, котрому відтяв Петр ухо: Чи ж не бачив я тебе в саду з Ним?

27 Знов тоді відрік ся Петр, і зараз півень запіяв.

28 Ведуть тоді Ісуса від Каяфи у претор; був же ранок; і не ввійшли вони в претор, щоб не опоганитись та щоб їсти їм пасху.

29 Вийшов тоді Пилат до них, і каже: Яку вину приносите на чоловіка сього?

30 Озвались і казали йому: Коли б Він не був лиходій, не віддавали б ми Його тобі.

31 Каже тоді їм Пилат: Візьміть ви Його й по закону вашому осудіть Його. Сказали тоді йому Жиди: Нам не годить ся вбивати нікого.

32 Щоб Ісусове слово справдилось, що промовив, означуючи, якою смертю має вмерти.

33 Увійшов тоді знов Пилат у претор, і покликав Ісуса, і каже йому: Ти еси цар Жидівський?

34 Відказав йому Ісус: **Від себе ти се говориш, чи інші тобі сказали про мене?**

35 Озвавсь Пилат: Хиба я Жид? Нарід Твій і архиереї видали мені Тебе. Що зробив еси?

36 Відказав Ісус: **Царство моє не од сьвіта сього. Коли б од сьвіта сього було царство моє, слуги мої воювали б, щоб не видано мене Жидам; тільки ж царство моє не звідсіля.**

37 Рече тоді йому Пилат: Так Ти цар? Відказав Ісус: **Ти кажеш, що цар я. Я на се родивсь і на се прийшов у сьвіт, щоб сьвідкувати правді. Кожен, хто від правди, слухає мого голосу.**

38 Каже йому Пилат: Що таке правда? І, се сказавши, знов вийшов до Жидів, і каже їм: Ніякої вини не знаходжу я в йому.

³⁹ Єсть же звичай у вас, щоб одного вам відпускав я на пасху. Хочете ж, щоб випустив вам царя Жидівського.

⁴⁰ Закричали тоді вони всі знов, кажучи: Не Сього, а Вараву. Був же Вараву розбійник.

19

¹ Тоді узяв Пилат Ісуса, та й бив Його.

² А воїни сплївши вінець із тернини, надїли на голову Йому, і в одержу червону одягли Його,

³ і казали: Радуй ся, царю Жидівський! і били Його в лице.

⁴ Вийшов тоді знов Пилат, і каже їм: Ось я виводжу вам Його, щоб знали, що в Йому ніякої вини не знаходжу.

⁵ Вийшов тоді Ісус у терновім вінці і в червоній одержі. І каже їм Пилат: Ось, чоловік!

⁶ Як же побачили Його архиєреї та слуги, то закричали, кажучи: Розпни, розпни Його! Каже їм Пилат: Візьміть ви Його, та й розпніть; я бо не знаходжу в Йому вини.

⁷ Відказали йому Жиди: Ми закон маємо, і по закону нашому повинен умерти, бо Він себе Сином Божим зробив.

⁸ Як же почув Пилат се слово, то ще більше злякався,

⁹ і ввійшов у претор знов, і каже Ісусові: Звідкіля єси Ти? Ісус же одповіді не дав йому.

¹⁰ Каже тоді Йому Пилат: До мене не говориш? Не знаєш, що власть маю розпяти Тебе, і власть маю відпустити Тебе?

11 Відказав Ісус: **Не мав би еси власти ніякої надо мною, коли б не було тобі дано звиш. Тим, хто видав мене тобі, більший гріх має.**

12 З того часу шукав Пилат одпустити Його; Жиди ж кричали, кажучи: Коли Сього відпустиш, не еси друг Кесареві. Всякий, хто царем себе робить, противить ся Кесареві.

13 Пилат же, почувши таке слово, вивів Ісуса, та й сів на судищі, що зване Литостротос, а по єврейськи: Гавата.

14 Була ж п'ятниця перед пасхою, коло години ж шостої. І каже Жидам: Ось, Цар ваш!

15 Вони ж закричали: Візьми, візьми розпни Його! Каже їм Пилат: Царя вашого розпну? Відказали архиереї: Не маємо царя, тільки Кесаря.

16 Тоді ж видав їм Його, щоб розпяли. Узяли ж Ісуса, та й повели.

17 І, несучи хрест свій, вийшов Він на врочище (місце) Черепове, що зветь ся по єврейськи Голгота.

18 Там розпяли Його, а з Ним інших двох, по сей і по той бік, посередині ж Ісуса.

19 Написав же і надпись Пилат, та й виставив на хресті; було ж написано: Ісус Назорей, Цар Жидівський.

20 Сю ж надпись многі читали з Жидів; бо поблизу города було місце, де розпято Ісуса; а було написане по єврейськи, по грецьки і по римськи.

21 Казали тоді Пилатові архиереї Жидівські: Не пиши: Цар Жидівський, а що Він казав: Я цар Жидівський.

22 Відказав Пилат: Що написав, написав.

23 Тоді воїни, розп'явши Ісуса, взяли одєжу Його, й зробили з неї чотири часті, кожному воїнові часть, і

хитон;* був же хитон не сшиваний, а ввесь од верху тканий.

24 Сказали тоді між собою: Не дерімо його, а киньмо жереб на него, чий буде. Щоб справдилось писанне, що глаголе: Поділили одежу мою собі, і на моє платте кидали жереб. То воїни се й зробили.

25 Стояла ж коло хреста Ісусового мати Його та сестра матери Його, Марія Клеопова, та Марія Магдалина.

26 Ісус же, побачивши матір і ученика стоячого коло неї, котрого любив, рече до матери своєї: **Жено, ось син твій.**

27 Опісля рече ученику: **От, мати твоя.** І з тієї години узяв її ученик до себе.

28 Після сього, знаючи Ісус, що все вже звершилось, щоб справдилось писанне, рече: **Жаждую.**

29 Стояла ж посудина повна оцту; вони ж, напоївши губку оцтом і на тростину настромивши, піднесли Йому до уст.

30 Скушавши ж оцту Ісус, рече: **Звершилось;** і, схиливши голову, віддав духа.

31 Жиди ж, щоб не зоставались на хрестах тіла в суботу (був бо великий день тієї суботи), благали Пилата, щоб поперебивали їм гомілки, та й поздіймали.

32 Прийшли тоді воїни, й першому поломили ноги, й другому розпятому з Ним.

33 До Ісуса ж прийшовши, як побачили Його вже мертвого, не перебили Йому ніг;

34 а один з воїнів проколов Йому списом бік, і зараз вийшла кров і вода.

35 І той, що бачив се, засьвідкував, і правдиве сьвідчення його; і знає він, що говорить правду, щоб

* **19:23** Намітку.

ви вірували.

³⁶ Сталось бо се, щоб писанне справдилось: Кість Його не буде переломлена.

³⁷ І знов инше писанне рече: Дивити муть ся на Того, кого прокололи.

³⁸ Після ж сього благав Пилата Йосиф з Ариматеї (бувши учеником Ісусовим, потайним же задля страху Жидівського), щоб зняти тіло Ісусове; й дозволив Пилат. Прийшов тоді і взяв тіло Ісусове.

³⁹ Прийшов же й Никодим, що приходив перше до Ісуса в ночі, принісши змішаної смирни й алое фунтів із сотню.

⁴⁰ Взяли тоді тіло Ісусове, і обгорнули полотном з пахощами, як се звичай у Жидів ховати.

⁴¹ Був же на місці, де розпято Його, сад, а в саду новий гріб, в котрому ніколи нікого не положено.

⁴² Там оце положили Ісуса задля п'ятниці Жидівської; бо поблизу був гріб.

20

¹ Первого ж дня тижня приходить Марія Магдалина вранці, як ще було темно, до гробу, і бачить, що каменя одвалено від гробу.

² Біжить тоді, і приходить до Симона Петра та другого ученика, котрого любив Ісус, і каже їм: Узято Господа з гробу, і не знаємо, де положено Його.

³ Вийшов тоді Петр і другий ученик, і прийшли до гробу.

⁴ Бігли ж обидва разом, та другий ученик побіг скоріш Петра, і прийшов первий до гробу.

⁵ І нахилившись, бачить, що лежить полотно, та не ввійшов.

⁶ Приходить тоді Симон Петр слідом за ним, і ввійшов у гріб, і видить, що лежить полотно,

⁷ а хустка, що була на голові Його, не з полотном лежала, а осторонь звита, на одному місці.

⁸ Тоді ж увійшов і другий ученик, що прийшов первий до гробу, і видів, і вірував.

⁹ Ще бо не знали писання, що має Він з мертвих воскреснути.

¹⁰ Пійшли ж тоді ученики знов до себе.

¹¹ Марія ж стояла перед гробом, плачучи, знадвору; як же плакала, нахилилась у гріб,

¹² і видить двох ангелів у білому сидячих, один у головах, а один у ногах, де лежало тіло Ісусове.

¹³ І кажуть вони їй: Жено, чого плачеш? Каже їм: Бо взято Господа мого, й не знаю, де положено Його.

¹⁴ І, промовивши се, обернулась назад, і видить Ісуса стоячого, та й не знала, що се Ісус.

¹⁵ Рече їй Ісус: **Жено, чого плачеш? кого шукаєш?**

Вона, думаючи, що се садівник, каже Йому:

Добродію, коли ти виніс Його, скажи мені, де Його положив, і я Його візьму.

¹⁶ Рече їй Ісус: **Маріє.** Обернувшись вона, каже Йому: Равуні, чи то б сказати: Учителю.

¹⁷ Рече їй Ісус: **Не приторкайся до мене; ще бо не зійшов до Отця мого, а йди до братів моїх, та скажи їм: Я схожу до Отця мого й Отця вашого, й Бога мого й Бога вашого.**

¹⁸ Приходить Марія Магдалина, звіщаючи ученикам, що бачила Господа, й що Він се промовив їй.

¹⁹ Як же був вечір дня того, першого на тижні, як двері були замкнені, де зібрались ученики задля страху перед Жидами, прийшов Ісус та й став посередині, і рече їм: **Упокій вам.**

20 І, се промовивши, показав їм свої руки, і бік свій. Зраділи тоді ученики, побачивши Господа.

21 Рече ж їм Ісус ізнов: **Упокій вам. Яко ж післав мене Отець, і я посилаю вас.**

22 І, се промовивши, дихнув, і рече їм: **Прийміть Духа сьвятого.**

23 **Кому відпустите гріхи, відпустять ся їм; кому задержите, задержать ся.**

24 Тома ж, один з дванадцяти, на прізвище Близняк, не був з ними, як прийшов Ісус.

25 Сказали йому другі ученики: Ми виділи Господа. Він же сказав їм: Коли не побачу на руках Його рани од гвіздя, і не вложу руки моєї в бік Його, не пійму віри.

26 А по восьми днях знов були в середині ученики Його, й Тома з ними. Приходить Ісус, як двері були замкнені, і став посередині, і рече: **Впокій вам.**

27 Опісля рече до Томи: **Подай палець твій сюди, й подивись на руки мої, і подай руку твою, і вложи в бік мій, та й не будь невірний, а вірний.**

28 І озвавшись Тома, каже Йому: Господь мій і Бог мій.

29 Рече йому Ісус: **Що видів еси мене, Томо, увірував еси; блаженні, що не виділи, та й вірували.**

30 Багато ж інших ознак робив Ісус перед учениками своїми, що не написані в книзі сій.

31 Се ж написано, щоб ви вірували, що Ісус єсть Христос, Син Божий, і щоб, віруючи, житте мали в імя Його.

21

1 Після сього явив ся знов Ісус ученикам на морі Тивериядському; явив ся ж так.

² Були в купі Симон Петр та Тома, на прізвище Близняк, та Натанайл із Кани Галилейської, та сини Зеведеєві, та інших учеників Його двоє.

³ Каже їм Симон Петр: Пійду риби ловити. Кажуть вони йому: Пійдемо й ми з тобою. Вийшли та й улїзли зараз у човен; та не піймали тієї ночі нічого.

⁴ Як же настав уже ранок, стояв Ісус на березї; та не знали ученики, що се був Ісус.

⁵ Рече тоді їм Ісус: **Діти, чи маєте що їсти?**
Відказали Йому: Ні.

⁶ Він же рече їм: **Закиньте невода з правого боку човна, то й знайдете.** Закинули ж, і вже не здолїли його витягти задля множества риби.

⁷ Каже тоді ученик той, котрого любив Ісус, Петрові: Се Господь. Симон же Петр, почувши, що се Господь, підперезавсь (був бо нагий), та й кинувсь у море.

⁸ Інші ж ученики човником приплили (бо недалеко були від землі, а локот на двісті), тягнувши невода з рибою.

⁹ Скоро вийшли на землю, бачать розложений жар, а на йому рибу і хліб.

¹⁰ Рече їм Ісус: **Принесіть риби, що вловили тепер.**

¹¹ Улїз же Симон Петр, та й витяг невід на землю повен риби великої, сто й пятьдесят і три; і хоч стільки її було, не порвав ся невід.

¹² Рече їм Ісус: **Ідіть обїдайте.** Ніхто ж не важив ся з учеників спитати Його: Хто Ти еси? знаючи, що се Господь.

¹³ Приходить тоді Ісус і бере хліб, та й дає їм, і риби так само.

¹⁴ Се вже втретє явивсь Ісус ученикам своїм, уставши з мертвих.

15 Як же обідали, рече Ісус Симонові Петру: **Симоне Йонин, чи любиш мене більш, ніж сі?** Каже Йому: Так, Господи; Ти знаєш, що я люблю Тебе. Рече йому: **Паси ягнята мої.**

16 Рече йому знов удруге: **Симоне Йонин, чи любиш мене?** Каже Йому: Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе. Рече йому: **Паси вівці мої.**

17 Рече йому втретє: **Симоне Йонин, чи любиш мене?** Засмутив ся Петр, що сказав йому втретє: **Чи любиш мене?** й каже Йому: Господи, Ти все знаєш; Ти знаєш, що люблю Тебе. Рече йому Ісус: **Паси вівці мої.**

18 **Істино, істино глаголю тобі: Як був еси молодий, то підперізував ся сам, і ходив еси куди хотів; як же зістарієш ся, то простягнеш руки твої, і инший тебе підпереже, й поведе, куди не схочеш.**

19 Се ж промовив, означуючи, якою смертю прославить Бога. І, сказавши се, рече йому: **Йди слідом за мною.**

20 І обернувшись Петр, бачить ученика, котрого любив Ісус, слідом ідучого, що й на вечері пригорнувся до грудей Його, і питає: Господи, хто се, що зрадить Тебе?

21 Сього побачивши Петр, каже Ісусові: Господи, сей же що?

22 Рече йому Ісус: **Коли схочу, щоб він пробував, доки прийду, що тобі до того? ти йди за мною.**

23 І пійшло слово се між братів, що ученик той не вмре, та не сказав йому Ісус, що не вмре; а: **Коли схочу, щоб він пробував, доки прийду, що тобі до того?**

24 Се той ученик, що свідкує про се, і писав се; і знаємо, що правдиве свідкування його.

25 Єсть же й иншого багато, що зробив Ісус, що,

ЄВАНГЕЛІЯ ВІД СЬВ. ЙОАНА 21:25 | ЄВАНГЕЛІЯ ВІД СЬВ. ЙОАНА 21:25

коли б писати з'осїбна, то думаю, що й сам сьвіт не помістив би писаних книг. Амінь.

Біблія свободи
The Holy Bible in Ukrainian, Freedom Bible updated
from translation by P. Kulish and I. Pulyu

Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

Contributor: Ivan Semenovych Nechui-Levytsky, Ivan Pavlovych Pulyu

Повідомте про помилки тут: <https://forms.gle/PAo2uKZqCNnoZGDe7>

2025-02-05

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 May 2026 from source files dated 12 Dec 2025

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358